

СВѢТУЛКА

Днесъ нова „Свѣтулка“ получихъ,
зарадвахъ се, взехъ да чета!
Каточе въ мигъ чудо отключихъ:
свѣтулки изгрѣха въ нощта!

Една, че и друга проблесне,
азъ гонѣхъ ги, ловѣхъ съ ржце, —
картинки, разкази и пѣсни
вълнуваха мойто сърдце.

Обичамъ да скитамъ, да тичамъ,
да гоня свѣтулки въ нощта,
но отъ тѣхъ по-много обичамъ
„Свѣтулка“ прѣвъ да прочета!

Ив. Карановски

ПЪРВАТА „СВѢТУЛКА“

Въ наше време нѣмаше много списания за деца. Писателитѣ
не пишеха такива хубави книги, както сега.

Единъ день моятъ приятель дойде у насъ и ми каза:

— Виждалъ ли си „Свѣтулка“?

— Каква свѣтулка зимно време?

— Вижъ! — Той извади отъ чантата
си списание „Свѣтулка“. Зачетохме се въ
приказкитѣ и стиховетѣ, мжчихме се да
отгатнемъ ребуситѣ и скрититѣ картини.
Здрачи се, а сгушени на миндерчето до
прозореца, още стояхме надъ страницитѣ
на чуднитѣ книжки. Години наредъ, отъ
тоя день, „Свѣтулка“ бѣше най-любимото
ни четиво. Отъ нея научихме за много
страни, за много животни — научихме да
четемъ и пишемъ хубаво.

Въ „Свѣтулка“ напечатахъ и пър-
вата си работа за деца — „Приказка за
фастька“.

Четиридесетата годишнина на „Свѣ-
тулка“ е голѣмо културно събитие въ
нашата книжнина. Не се съмнявамъ, че и въ утрешнитѣ дни, на
по-голѣма радостъ и човѣчностъ, „Свѣтулка“ ще топли душитѣ на
малкитѣ граждани на нова и Свободна България.

Стефанъ Мокревъ